

150 anys de la mort de sant Antoni Maria Claret

Romà Casanova, bisbe de Vic

El dia 24 d'aquest mes d'octubre s'acompleixen cent cinquanta anys de la mort del P. Claret, en el monestir cistercenc de Fontfreda (Llenguadoc, França). L'arquebisbe Claret havia arribat a aquest cenobi pobre i perseguit, després d'uns quants dies de sojorn a Prada (Conflent), havent deixat les sessions del Concili Vaticà I i també la reina Isabel II, de la qual era el confessor. El missioner que havia recorregut moltes poblacions de Catalunya, Canàries i Cuba, com també de la resta d'Espanya i àdhuc París i Roma, arribava malalt i pobre per a ser acollit per aquella comunitat monàstica.

Missioner i pobre són les dues senyes d'identitat que porta el P. Claret en el seu cor i la seva ànima, en el seu cos i el seu rostre, en les seves mans i els seus peus, en la seva boca i la seva mirada en aquell moment de gran feblesa i de gran prova. Uns mesos abans ell havia escrit a Roma, en el recés del dia de l'Ascensió: «Haig de ser com un ciri que crema: gasta la cera i lluu fins que mor. Els membres volen unir-se al seu cap, el ferro a l'imant, i jo a Jesús desitjo unir-me en sagrament i al cel.» Arribava a aquella hora, doncs, amb un cor encès de donació i amor a Jesús, del qual ella havia predicat i ensenyat a temps i a destemps, amb la paraula i amb la vida.

Les dues senyes d'identitat de sant Antoni Maria Claret en aquell moment i en tota la seva vida, missioner i pobre, són molt adients per als qui volem seguir les petjades de Crist enmig del món en aquest moment de la història que ens pertoca de viure. Les crides del sant pare Francesc són clares i insistents: una Església en sortida i una Església pobre. Vull solament recordar dos pensaments seus en *Evangelii gaudium*. «Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial

es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació» (27). «Vull una Església pobre per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos. A més de participar del *sensus fidei*, en els seus propis dolors coneixen el Crist sofrent. És necessari que tots ens deixem evangelitzar per ells» (198).

Fer memòria del P. Claret ha de ser per a tots nosaltres un motiu per a sentir-nos més encoratjats a fressar els camins de l'evangelització en el nostre món, des de la pobresa amarada d'amor apassionat per tots els homes, germans nostres.

